

Rose

พิมพ์ครั้งที่ 1

แมว ของ เธอ

2

เจ้าแมวเหมียว
ที่
ออกกู่คนตาม
แม่ให้กลัว
ของเธ

CAT'S ROSE

—十四洲 อัสสือซ้อโจว เขียน
จิงจิง แปล Caring Wong วาด

Rose

猫咪的玫瑰
เจ้าแมวน้อย
กับดอกกุหลาบแสนสวยของเขา
เล่ม 2

อีลือชื่อโจว

เขียน

จิงจิง

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

เพราะเจิ้งซุบอกว่าตอนไหนเมื่อ ๆ จะอ่านหนังสือก็ได้...

เขาจึงเดินไปหยุดที่ตู้หนังสือด้านข้าง

และเพราะบทกวีเล่มนั้นจัดวางไม่เหมือนกับเล่มอื่น

เขาก็เลยหยิบมันลงมาดู

—อีลือชื่อโจว

หนังสือคุณภาพ
โดยอริณกรกรุ๊ป

เจ้าแมวน้อยกับดอกกุหลาบแสนสวยของเธอ เล่ม 2

猫咪的玫瑰

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail : info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks **Rose Publishing**

Published originally under the title of 《猫咪的玫瑰[星际]》(Mao Mi De Mei Gui Xing Ji)

Author © 一十四洲 (Yi Shi Si Zhou)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6300-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรรัตน์

บรรณาธิการภาษาจีน กมลทิพย์ สิทธิธิโอฬารกุล • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมรุ่งฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เรยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

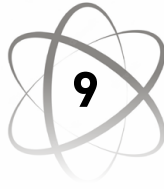
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระอ

คำนำสำนักพิมพ์

หลังอี เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขตัดสินใจถูกหรือไม่ที่จากหลินซือมาทั้งแบบนั้น แต่คิดมากไปตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว เพราะเขาอยู่บนยานเอ็กซ์พีดิชั่น และกำลังออกสำรวจอวกาศเพื่อตามหาดาวที่มีสภาพอากาศกับความอุดมสมบูรณ์ซึ่งเอื้อต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

แม้การเดินทางจะยากลำบาก ต้องเจอกับอุปสรรคมากมาย ต้องฝ่าฟันกับสภาพดาวที่โหดร้าย ต้องอดทนต่อความเหงาที่เกาะกุมหัวใจเพียงใดอย่างเดี่ยวที่เขาทำได้ในตอนนี้ไม่ใช่การมานั่งทวนความหลังหรือนึกเสียใจ แต่ต้องตั้งใจทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ แล้วกลับไปหา **หลินซือ** อย่างปลอดภัยให้ได้ต่างหาก

Rose

Limitless (1)

หลิงอี เก็บรูปภาพกลับไป ก่อนจะเหม่อมองไปนอกหน้าต่างยาน ซึ่งปกคลุมด้วยความมืดมิดไร้พรหมแดน

เขามีปฏิกริยากับหลินซือเป็นพิเศษมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทว่าวินาทีนั้น ที่เข้าสู่ปริภูมิเวลา ปฏิกริยาชนิดพิเศษนั้นก็ขาดสะบั้น เสมือนสัญญาณบนยานอวกาศลำนี้ไม่อาจส่งไปถึงวอยเอเจอร์ได้อีกต่อไป

นัยน์ตาเขาฉายแววสับสนขณะยกมือขวากดคลึงหน้าอก เมื่อสัมผัสถึง จังหวะสั่นไหว ก็รับรู้ได้ทันทีว่าเขาสูญเสียบางอย่างไปแล้วตลอดกาล

สำหรับพวกเด็กน้อยที่ประชิดประชันด้วยการหนีออกจากบ้าน หากอยากกลับบ้านก็สามารถกลับไปได้ทุกเมื่อ แต่กับเขานั้นไม่ใช่...ทำได้เพียงออกเดินทางมุ่งตรงไปข้างหน้าเท่านั้น

เขาอาจจะตาย อาจจะไม่ได้อีกกลับไปชั่ววันจันทร์ อาจจะถูกฝังไว้กับ ดาวเคราะห์นินรม หรือกลายเป็นฝุ่นธุลีในทะเลดวงดาว หรือไม่ก็หลง อยู่ในหลุมดำ ตอนนั้น...หลินซือก็คงรอเขากลับไปไม่ไหวแล้ว

เนิ่นนานหลังจากนั้น เขาถึงสติให้หลุดจากภวังค์เหม่อลอย ยกข้อมือ ขึ้นแล้วเปิดอุปกรณ์สื่อสาร ก่อนจะเห็นว่ามิข้อความที่ยังไม่ได้เปิดอ่านอยู่ สองสามข้อความ

ผู้ส่งคือหลินซือ

เขามองดูชื่อนั้นเงียบ ๆ อยู่สัักพัก จากนั้นจึงกดเปิดข้อความ

เดิมทีเขาแค่อยากแอบหนีออกมาตอนที่หลินซือกำลังนอนหลับ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทันมาเห็นเขาด้วยซ้ำ ข้อความที่ส่งมานั้นสั้นมาก ถึงขั้นมีบางคำที่สะกดผิดไป หลินซือไม่เคยทำพลาดอย่างนี้มาก่อน น่าจะเพราะพิมพ์มันด้วยความรีบร้อนเป็นแน่

“ฉันอยากถามเหตุผลจากนาย แต่ก็ไม่ทันแล้ว”

“ปกป้องผู้คนบนยาน แล้วกลับมาอย่างปลอดภัย”

“ดูแลตัวเองดี ๆ นะ”

หลิงอีสันสะท้านไปทั้งร่าง ทักษณวิสัยพราวเลือนก่อนที่หยดน้ำตาเม็ดใหญ่จะร่วงเพาะลงมา

เขาออกแรงเช็ดน้ำตาที่บดบังการมองเห็น ทว่ามันกลับพรั่งพรูออกมาเรื่อย ๆ ไม่หยุด พวงแก้มของเขาเย็นเฉียบ และเรื้อนผมสีดำกลับแสนสวยก็เปียกชื้นไปหมด

“ขอโทษครับ” เขาตอบกลับข้อความของหลินซือ

“ผมเพิ่งมานึกเสียใจทีหลัง ผมผิดไปแล้วครับ”

“แต่ผมต้องไปจริง ๆ”

“ผมร้องไห้จนผมเปียกหมดเลย แต่คุณคงไม่เห็นหรอก”

ในบริเวณเวลาไม่มีสัญญาณ ทำให้การส่งข้อความล้มเหลว ข้างหน้าข้อความเหล่านั้นจึงปรากฏเครื่องหมายอัศเจรีย์ที่น่าสะเทือนใจ

ในช่วงชีวิตอันแสนสั้นของเขา นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รู้ว่าไม่มีดกริดลงกลางใจรู้สึกอย่างไร

ผ่านไปนานระยะหนึ่ง หลิงอีพยายามเก็บซ่อนความรู้สึกทั้งหมดล้างหน้าด้วยน้ำเย็น ก่อนจะมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องหน่วยบัญชาการ

ผู้พันเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ “เธอเองเหรอ...มีอะไรไม่สะดวกสบายหรือเปล่า บอกซีเหียนมาได้เลยนะ”

หลิงอีส่ายศีรษะ น้ำเสียงราบเรียบ “เปล่าครับ สบายมาก”

ผู้พันจึงถามทั้งรอยยิ้ม “แล้วนี่ยังงี้ถึงมาหาผมล่ะ”

หลังจากสังเกตเห็นว่าหลิงอีมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก จึงพูดขึ้นมาด้วยความห่วงใย “รสชาติของการจากบ้านมา ไม่สนุกเลยใช่ไหมล่ะ”

หลังอีพยักหน้า

ผู้พันให้กำลังใจเขา “ไม่เป็นไร ตอนนั้นผมก็ออกจากบ้านมาเข้าร่วม กองทัพ แล้วก็ถูกย้ายไปที่ฐานทัพลอสแอนเจลิส ครึ่งปีกว่าจะได้กลับบ้าน ที่หนึ่ง ทรมานอยู่นานเหมือนกัน ทุกคนก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป เดี่ยวมันก็จะดีขึ้นเอง เด็กน้อยเอ๋ย...คนเราต้องมีการ เติบโตกันบ้าง”

“ผมทราบดีครับ” หลังอีว่า “แต่วันนี้มาด้วยธุระอย่างอื่นครับ”

“หรือ?”

หลังอีพูดเน้นซ้ำ ทว่าสื่อความชัดเจน “ขณะเดินทางและสำรวจ น่าจะ มีภารกิจเสี่ยงอันตรายหลายอย่าง อาจทำให้เจ้าหน้าที่ของเราลดลง แต่ผม ทำได้...ผมรู้ว่าเพราะหลินซื่อ พวกคุณถึงได้เป็นห่วงความปลอดภัยของผม แต่ตอนนี้หลินซื่อมากำกว่ากายที่นี้ไม่ได้แล้ว ผมหวังว่าคุณจะพิจารณาผมเป็น คนแรกเมื่อมีภารกิจเสี่ยงอันตรายนะครับ”

“ไม่ได้” ผู้พันสายตีสระอย่างเด็ดขาด “เธอยังเด็กเกินไป”

“ผมอยากได้ยศทหาร” หลังอีกล่าว

ผู้พันสบตาเขาสีหน้าเคร่งขรึม

ผู้พันฟังออก น้ำเสียงที่หลังอีใช้กล่าวประโยคนี้ แม้จะราบเรียบ แต่ทว่าเด็ดเดี่ยว

“เธอโตเป็นผู้ใหญ่แล้วสินะ เด็กผู้ชายรุ่นๆ นี้ก็ควรจะเป็นแบบนี้... ดีมาก เธอพูดถูก ต่อให้ดอกเตอร์หลินมีความสามารถมากขนาดไหน ยังไง ก็มากำกว่ากายที่นี้ไม่ได้” ผู้พันหลับตาลงราวกับกำลังครุ่นคิด

“ฉันมีอำนาจในการเลื่อนยศ ไว้พวกเราปฏิบัติภารกิจเรียบร้อย พอ กลับไปฐานทัพ จะมีการประเมินอย่างเป็นทางการพร้อมกับมอบเหรียญ กล้าหาญ...” ผู้พันกล่าว “ฉันจะให้โอกาสเธอ”

หลังอี “ขอบคุณครับ”

“ยังมีบางอย่างไม่ถูกต้อง” ผู้พันมุ่นคิ้ว “ในเมื่อเธอไม่อยากเป็น เด็กน้อยของพวกเราแล้ว งั้นนับตั้งแต่วันนี้ไป คุณคือลูกน้องของผม”

หลังอีขบคิดไม่นาน ก่อนจะกำมือขวายกแนบกับหน้าอกด้านซ้าย

ใกล้ตำแหน่งหัวใจ แล้วทำความเคารพผู้พันตามแบบมาตรฐานของยานวอยเอเจอร์ “ครับ ท่านผู้พัน”

ผู้พันหัวเราะฮาๆ ยกใหญ่ แล้วยื่นกำปั้นไปชนหลังอีเบาๆ “ขอให้คุณมีอนาคตที่สดใสแล้วกัน”

หลังอียิ้มรับ

เขามีรูปร่างสง่างามขนาดนี้ แถมยังแฝงความลึกลับบางอย่างที่ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนมนุษย์ทั่วไป เมื่อใดที่มุมปากสีแดงสดนั้นกระตุกยิ้มละก็ มันช่างสวยพริ้งจนใจเต้นไม่เป็นลำดับ อย่างไม่รู้ตัว อารมณ์ที่ฉายชัดอยู่ในแววตากลับนิ่งสงบเสียจนผู้พันรู้สึกว้าว หลังอีในวันนี้หากเทียบกับเมื่อก่อนคล้ายมีบางอย่างที่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ช่วงเอกซ์พีดิชั่นกำลังอยู่ในปฏิภูมิเวลานั้นดำเนินไปท่ามกลางคลื่นลมสงบ

ฝึกซ้อม พักผ่อน ระดมพล ฝึกซ้อม พักผ่อน...

เมื่อคนส่วนใหญ่ทยอยกลับไปพักกันแล้ว หลังอียังคงอยู่ในสนามยิงปืนไม่ไปไหน

เขาหลับตาแล้วเหินยาวไถป็นต่อเนื่องสิบกว่านัด ก่อนจะลืมตาขึ้น แม้เห็นรุกระสุนที่เจาะเข้ากลางเป้าสีแดงทุกนัดพอดี แต่กลับไม่ได้มีท่าทางดีใจแต่อย่างใด

แสงไฟโชนเย็นสาดส่อง เงามด้านข้างของเขาฉาบสะท้อนบนผนังกันแบบโปร่งใส เครื่องแบบทหารสีดำสนิทตัดเย็บมาเพื่อรูปร่างสูงเพรียว โดยเฉพาะ เขาแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ท่าทางดูเย็นชา มีแค่เรือนผมสีดำนุ่มสลวยแผ่สยายอยู่บนลาดไหล่ที่เผยความอ่อนโยนออกมาให้เห็น

ลูเซียมาหยุดยืนข้างหลังของเขา ไม่รู้ว่ายืนอยู่นานแค่ไหนแล้ว และในที่สุดเธอก็เอ่ยปากพูดขึ้น “คุณควรพักได้แล้วค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เขาพูดกับลูเซีย

การฝึกฝนตลอดทั้งวันจึงสิ้นสุดแต่เพียงเท่านี้ เขานำอุปกรณ์ฝึกซ้อมกลับไปวางไว้ที่เดิม ก่อนจะทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมดในวันนี้ ซึ่งนับว่าน่าพอใจมาก

เขายากเติบโตในสถานที่ที่ไม่มีหลินซือ และไม่ใช้เพื่อการเติบโต
เพียงอย่างเดียว

เขาไม่ยากเอาแต่พึ่งพาหลินซือ และเขาจำเป็นจะต้องมีอำนาจเพื่อ
ช่วยหลินซือแบ่งเบาภาระบางเรื่องให้ได้ ทว่าสภาพแวดล้อมในตอนนั้น อำนาจ
เกี่ยวพันกับเหรียญล้ำหาญ และเหรียญล้ำหาญเกี่ยวพันกับคุณูปการ
ฐานทัพไม่อาจสร้างคุณูปการใด แต่เอกซ์พีดิชั่นสร้างได้

ทันทีที่ออกจากสนามฝึกยิงปืน เขาก็เลิกลาไปเห็นพลทหารนายหนึ่ง
กำลังฝึกซ้อมอยู่อีกด้าน ความแม่นยำของอีกฝ่ายยังไม่ค่อยสูงนัก บางที
ที่อยู่ฝึกซ้อมเพิ่มเติมก็คงเพื่อชดเชยข้อบกพร่อง

หลิงอิก้าวเข้าไปหา

“ควรออกแรงกล้ามเนื้อส่วนนี้ หลักสำคัญอยู่ตรงนี้ พอทำแบบนี้
แล้วข้อมือคุณก็จะผ่อนคลายขึ้น” หลิงอิกดไปยังตำแหน่งบนแขนขวาของ
พลทหาร ก่อนโบหน้าจริงจังนั้นจะสอนให้อีกฝ่ายยิงปืนด้วยท่าทางที่มั่นคง
และรวดเร็ว

พลทหารมองเขาด้วยแวตาสบซึ่ง “ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไร” หลิงอียิ้ม “ยิ่งคุณฝึกซ้อมหนัก ก็ยิ่งต้องพักผ่อนให้
มาก ๆ”

พลทหารพยักหน้ารับ

หลิงอิกลับมาถึงห้องพัก อาบน้ำแล้วเตรียมตัวเข้านอน

เขาพักผ่อนอย่างเพียงพอ และตารางการฝึกซ้อมก็จะควบคุมให้อยู่
ในขีดจำกัดที่ร่างกายสามารถรับไหว

เหมือนกับข้อความสุดท้ายที่หลินซือส่งมา

ถ้าหากพอทำได้ เขาก็จะให้ความช่วยเหลือกับผู้คนบนยานอวกาศ
และดูแลตัวเองให้ดี

สุดท้าย...หลังจากทำภารกิจเสร็จสิ้น เขาก็จะได้กลับบ้านเกิดเสียที

ก่อนจะเข้านอน เขาก็ไม่ลืมหยิบขวดน้ำหอมสีเหลืองอำพันอ่อน ๆ
ออกมาจากลิ้นชักขวดหนึ่ง แล้วฉีดไปกลางอากาศ

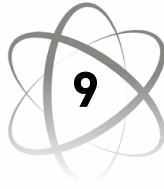
ละอองกลิ่นหอมฉุยดีใจ ๆ พุ้งกระจาย สร้างสรรค์ภาพลวงตา...ให้

เจ้าแมวน้อยกับดอกกุหลาบแสนสวยของเขา เล่ม 2

ความรู้สึกรากับมีหลินเชื้อคอยอยู่เคียงข้าง

เขาหลับตาลง แล้วเอ่ยคำอวยพรประโยคนั้นของผู้พันกับตัวเอง
อีกรอบในใจ “ขอให้คุณมีอนาคตที่สดใส”

ดออยาบ

Limitless (2)

ภาพจากหลัง ของยานเอกซ์พีดิชั่นหมุนกวัดแกว่งอยู่กลางอากาศ ประดุจดาวหาง จากนั้นกลุ่มคนก็พลันเงียบเสียงลงเมื่อยานค่อยๆ หายลับไปอย่างเชื่องช้าในท้ายที่สุด

หลินซือปิดอุปกรณ์สื่อสาร ทันใดนั้นภาพเบื้องหน้าก็ดำมืด รู้สึกวิงเวียนขึ้นมาเลาๆ พร้อมกับหัวใจอันหนักอึ้ง

คงเป็นเพราะหลายวันมานี้มีแต่เรื่องกดดัน ร่างกายก็เลยประท้วงขึ้นมาหน่อยๆ

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ราวกับเป็นภาพลวงตาฉากหนึ่ง หลังอี...จู่ๆ ก็จากไปทั้งอย่างนั้น ไปอยู่ในจักรวาลอันกว้างใหญ่ที่ซึ่งเขามองไม่เห็น มีหน้าซำยังเป็นสถานที่ที่อันตรายมาก

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างฉับไวและไม่คาดฝัน ราวกับว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

หลินซือถามกระดานซ์ที่หลังอีทิ้งไว้อีกครั้ง ด้วยความอยากรู้ว่าเพราะอะไรอีกฝ่ายถึงตัดสินใจเช่นนั้น

ทำไมหลินอีถึงเขียนว่าไม่แยกจากเขาไม่ได้

จนกลุ่มคนที่มาร่วมส่งเอกซ์พีดิชั่นแยกย้ายกันไปแล้ว เขาก็ยังไม่เข้าใจเหตุผลอยู่ดี

สิ่งที่ได้เดินมาถึงข้างกายเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้พูดขึ้น “ขอให้พวกเขา

กลับมาอย่างปลอดภัย”

หลินซื่อกล่าว “หลิงอีก็อยู่บนเอกซ์พีดิชั่น”

ซูทิงประหลาดใจ “ฉันคิดว่าเขาจะอยู่กับรุ่นพี่ซะอีก”

“เป็นความผิดของนั่นเอง” หลินซื่อกล่าว “ก่อนหน้านี้หาจิงหวะบอกเขาไม่ได้สักทีว่าฉันตัดสินใจจะอยู่ที่นี้ เขาเลยรู้เรื่องนี้จากผู้พัน และเมื่อคืนก็ดูเหมือนจะโกรธมาก แล้วตอนฉันหลับอยู่ เขาก็แอบฉีดสเปร์ยนอนหลับให้ฉันเกินขนาด ส่วนเจ้าตัวก็ไปหาผู้พันแล้วขึ้นยานไป”

“เขาโกรธรุ่นพี่จนหนีไปแล้ว?” ซูทิงระบายยิ้มน้อยๆ “อันที่จริงหลิงอีเป็นเด็กมองโลกในแง่ดี ฉันเชื่อว่าเขามีความคิดอย่างอื่นมากกว่า”

หลินซื่อคราว “อืม” รับคำ

ซูทิงรีบไปล็อกพัก ก่อนจะพูด “...ต้องกลับมาอยู่แล้วนะ”

หลินซื่อเองก็คิดเช่นนี้

ตอนที่ยังไม่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ ตอนที่ตัดสินใจว่าจะออกเดินทางไปสำรวจกับเอกซ์พีดิชั่น เขาก็เคยคิดไปต่างๆ นานา...ทั้งการค้นพบแร่ธาตุแปลกประหลาด ไม่ก็ตัวอย่างที่ล้ำค่าต่องานวิจัย ไปจนถึงขั้นมีโอกาสดันพบดาวเคราะห์ที่เอื้อต่อการอยู่อาศัยอะไรทำนองนั้น แต่หลังหลิงอีจากไป เขาก็พบว่าตนเองปรารถนาแค่เพียงให้หลิงอีกลับมาอย่างปลอดภัย

พอคิดว่าเอกซ์พีดิชั่นอาจจะถูกฝังอยู่ในทะเลดวงดาวอันไกลโพ้น เขาก็พบว่าหัวสมองถึงกับชาโพลนไปหมด

ซูทิงคล้ายจะมีเรื่องหนักอกหนักใจ ขณะที่ทั้งสองคนกำลังจะแยกย้ายกันไปนั้น จู่ๆ เธอก็โพลงขึ้นมากะทันหัน “รุ่นพี่ วันนี้ฉันไปรู้เรื่องเรื่องหนึ่งมา”

หลินซื่อ “เรื่องอะไร”

ซูทิงหันหลังกลับแล้วพาหลินซื่อเข้าไปในห้องทดลองของตัวเอง ก่อนจะหยิบใบรายชื่อที่เขียนขึ้นอย่างเร่งรีบจากในลิ้นชักมาหนึ่งแผ่น

“คนในเขตเก่าดูจะไม่ต้อนรับรุ่นพี่เลย ดังนั้นรุ่นพี่ก็ไม่น่าจะได้ไปยุ่งกับเขตเก่าสัก...ต้องไม่รู้เรื่องนี้แน่ๆ” ซูทิงยื่นใบรายชื่อส่งให้หลินซื่อ “เนื่องจากเขตกตต้องการลดจำนวนคน แล้วเมื่อวานฉันไปส่งรายงานที่เขตเก่า...รุ่นพี่ก็รู้ เพราะเรื่องของแคทเธอริน ฉันก็เลยเอาแต่ขบคิดว่ามัน

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ในปีนั้น ทำไมเชื้อไวรัสถึงได้แพร่ขึ้นมาบนยาน นั่นฉวยโอกาสตอนไปเซตเก้า ใช้ระบบค้นหาข้อมูล ที่แรกแค่อยากรู้ว่าเจ้าหน้าที่ในห้องทดลองวิลกินส์มีลบลมคมในอะไรกันหรือเปล่า แต่พอฉันใส่คีย์เวิร์ดไปว่าไวรัสวิทยา ก็เลยเห็นชื่อคนกลุ่มหนึ่งเข้า”

หลินซือรับใบรายชื่อมา แคเห็นชื่อแรก หัวคิ้วเขาก็ขมวดเข้าหากันเป็นปมแล้ว

“ริชาร์ด แลนสเตอร์ ฉันจำเขาได้ เอิร์บ...” เขาไล่สายตาลงไปเรื่อยๆ หลังดูจนครบก็ไม่ได้พลิกหน้าถัดไป แต่กลับคว้าใบรายชื่อชิ้นไว้บนโต๊ะและไม่คิดจะพูดอะไรแม้แต่คำเดียว อีกทั้งภายในดวงตายังฉายแววเหนื่อยล้าสุดพลัง

สีหน้าซูทึงค่อนข้างย่ำแย่ เธอตอบแก้มตัวเองสองสามทีเพื่อดึงสติให้กลับมา ก่อนจะนำใบรายชื่อใส่เข้าไปในเครื่องทำลายเอกสาร

“ตอนที่แคเธอรีนพยายามปราบปรามการทำงานของห้องทดลองจะต้องแบกรับความกดดันไว้หนักหนาแน่ๆ” เธอยกมือขึ้นปิดหน้าขณะน้ำเสียงเจือสละอื่น “พวกเรากลับไม่รู้อะไรเลย คิดแค่ว่าคนพวกนั้นขาดการติดต่อไปเฉยๆ”

ริชาร์ดคือนักวิชาการจากอังกฤษที่โดดเด่นคนหนึ่ง เขาเคยอยู่ที่ห้องทดลองเบอร์ลินระยะหนึ่ง หลินซือเองก็รู้จักเขา ส่วนเอิร์บนั้นมุ่งเรียนสาขาไวรัสวิทยาโดยเฉพาะ และผลงานของเธอก็มักจะอยู่ในระดับแนวหน้ามาโดยตลอด

ยังมีคนอื่น...ซึ่งล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง

หลินซือจำชื่อคนพวกนี้ได้ ตอนอยู่บนโลก แคเธอรีนเคยส่งอีเมลไปหาคนพวกนี้มาก่อน

ตอนนั้นไวรัสเบอร์ลินได้แพร่ไปจนเกือบทั่วยุโรป และยังระบาดรุนแรงไปเกือบทั่วทวีปยุโรป ไวรัสชนิดนี้แปลกประหลาดเกินกว่าจะรู้ได้ว่ามันเริ่มต้นมาจากที่ไหน

แคเธอรีนจึงก่อตั้งห้องทดลองวิลกินส์ และเชิญบรรดานักวิจัยชั้นนำด้านไวรัสวิทยากับพันธุศาสตร์ให้มาเข้าร่วม แม้มีคนเก่งๆ รายล้อมอยู่

รอบตัวตั้งหลายคน แต่ก็มีข้อความจำนวนมากที่เหมือนดังก้อนหินจมลงสู่มหาสมุทร¹ เพราะไม่ได้รับการตอบรับแต่อย่างใด

คนเหล่านั้นที่พวกเขาเคยคิดว่าขาดการติดต่อไปเพราะสถานการณ์วุ่นวาย หรือเพราะติดเชื่อจนเสียชีวิตไปแล้วนั้น ทำให้ถึงได้มาปรากฏอยู่ในรายชื่อผู้โดยสารที่จำศีลของวอยเอจเจอร์ได้

บางทีก่อนที่จะพวกเขาจะได้รับจดหมายเชิญจากแคทเธอริน อาจจะได้รับการจดหมายเชิญจากวอยเอจเจอร์ก่อนแล้ว จากนั้นก็คงรีบขึ้นยานเพื่อเข้าสู่ภาวะจำศีล

ถึงอย่างไรสภาพแวดล้อมบนโลกก็เลวร้ายเสียขนาดนั้น หน่วยงานในมหานครเกิดการจลาจลอย่างแสนสาหัส การโดยสารยานสตาร์ชิปหนึ่งจึงกลายเป็นวิสัยทัศน์ยามจิบชาหลังอาหารของใครหลายคน ยิ่งไวรัสมีแนวโน้มรุนแรงแบบนั้น...จึงแทบไม่มีใครปฏิเสธจดหมายจากวอยเอจเจอร์เลยสักคน

แคทเธอรินก็คงได้รับจดหมายเชิญเหมือนกัน เพียงแต่เธอไม่พูด... ตอนนั้นเธออาจจะกำลังแย่งชิงผู้เชี่ยวชาญกับทางวอยเอจเจอร์อยู่ก็ได้

การมีอยู่ของวอยเอจเจอร์นั้นเป็นความลับที่แทบจะไม่มีใครรู้ แม้แต่หลินซียังรู้จักมันหลังจากได้รับจดหมายเชิญแล้ว

จริงๆ คือนับตั้งแต่เชื้อไวรัสเพิ่งจะเริ่มแพร่ระบาดในช่วงแรกๆ ด้วยซ้ำที่พวกเขาได้ทำการค้นหาและคัดเลือกคนขึ้นยาน เพราะวางแผนเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าจะหนีไปจากโลก

เหลือเพียงแคทเธอรินที่ยังไม่ตอบตกลง จนกระทั่งการวิจัยวัคซีนพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และเมื่อวันขึ้นชะตาอยู่ใกล้แค่เอื้อม เธอจึงตอบตกลงกับคุณนายเงิน ก่อนจะพาซูทิงพร้อมนักศึกษาคณะอื่นอีกสองสามคนไปปฏิบัติขึ้นยานด้วยกัน

คนพวกนั้นที่ได้รับสิทธิ์ขึ้นยานตั้งแต่วัยแรกเข้าสู่ภาวะจำศีลที่เขตเก่าไปก่อนแล้ว และสักวันพวกเขาก็ต้องฟื้นขึ้นมา จากนั้นก็พบว่า

¹ หมายถึง ไม่ได้ข่าวคราวอีกเลย หรือการลงทุนลงแรงให้ไป แต่ไม่ได้อะไรกลับมา

การเดินทางเป็นไปด้วยความราบรื่น ทุกอย่างกำลังจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ไวรัสบนโลกเกิดการกลายพันธุ์ โลกล่มสลาย วอยเอเจอร์กลายเป็นเชื้อเพลิงแห่งอารยธรรมมนุษย์เพียงหนึ่งเดียวอย่างแท้จริง โดยจะยึดมั่นในเจตนาดั้งเดิม สืบสานอารยธรรมมนุษย์เหล่านั้น และโยยบินไปในโลกแห่งใหม่ อันเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง ความสวยงาม และความสงบสุข

แม้ว่าดาวโลกอันแห่งเดียวจะถูกลงความเห็นว่ามีหมดสิ้นความหวังแล้ว จำเป็นต้องไปบุกเบิกอาณาเขตแห่งใหม่นอกโลก...แต่ถ้าวอยเอเจอร์ไม่ตึงนักวิทยาศาสตร์เก่งๆ พวกนั้นมาแต่แรก วัคซีนก็คงคิดหน้าไปเร็วกว่าที่คาดการณ์ไว้ เชื้อไวรัสก็จะถูกกำจัด และผู้คนที่เหลือบนโลกก็จะไม่ตาย

ความจริงถูกฝังกลบไปนานแล้ว พวกเขาจึงไม่สามารถล่วงรู้เหตุผลและการเพิกเฉยของวอยเอเจอร์ยามที่ละทิ้งโลกไปอย่างสิ้นเชิง

หลินชิวไม่เอื้อนเอ่ยคำใดต่อเพราะเขารับรู้การเพิกเฉยนี้มานานแล้ว ขณะนั้นก็คงหนีไม่พ้นเคราะห์ซ้ำกรรมซัดที่ประเดประดังเข้ามาอีก

ซูทิงฟูบนหน้าลงกับโต๊ะร้องไห้ร้องไห้ คร่ำครวญชื่อของแคทเธอริน ด้วยเสียงอู้อี้

แคทเธอรินเป็นเพื่อนสนิทของคุณนายเงิน ทั้งที่รู้เรื่องทุกอย่าง แต่ก็ยังคงอ่อนโยนประดุจห้วงมหาสมุทรเช่นเดิม ตอนที่รู้ทั้งรู้ว่าโลกได้ถูกทิ้งไปแล้ว เธอก็ยังให้กำลังใจทุกคนในห้องทดลองเพื่อพัฒนาวัคซีนต่อไป และคอยช่วยเหลือคนส่วนใหญ่ที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดไม่รู้จบ เพราะเนื้อแท้ของเธอนั้นยังมีความเป็นหมอยุ่เสมอ

แทนที่จะบอกคนอื่นว่าแคทเธอรินตายเพราะไวรัส สู้บอกว่าตายเพราะน้ำมือของวอยเอเจอร์ยังจะดีเสียกว่า

วอยเอเจอร์...ยานอวกาศลำนี้ต้องแบกรับความหวังอันไร้ที่สิ้นสุด และในเวลาเดียวกันก็ต้องแบกรับหนี้เลือดมากมายเหลือคณานับ

“รุ่นพี่” ซูทิงคว่ำมือหลินชิวมาจับไว้ “ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้ ฉันอยากจำศีล...”

เธอสะอึกสะอื้นขณะพูดต่อ “แต่ฉันจะไม่ไปหรอก ฉันต้องตรวจสอบให้ได้ว่าแคทเธอรินติดเชื้อเพราะอะไรกันแน่”

หลินซื้อตบไพล่เธอ ส่วนเธอก็สวมกอดหลินซื้อแล้วร้องไห้ยกใหญ่ บางทีตัวแคเธอรีนอาจจะปล่อยวางได้ แต่สำหรับซูทิงแล้วไม่ใช่ หลินซื้อเองก็เช่นกัน

“ผมยกสิทธิ์ระดับการเข้าถึงของผมให้คุณ” หลินซื้อบอก

ซูทิงเช็ดน้ำตาจนแห้ง พยักหน้ารับหงิกหงัก

หลินซื้อกำลังจะบอกว่า หากถึงคราวจำเป็นสามารถไปขอความช่วยเหลือจากเจิ้งซูหรือถึงหนิงได้เลย แต่มานึกบทพทวนดูอีกที ตอนนั้นบนานมีแผนการก่อกบฏร้ายแรง ทุกคนจึงนับว่าเป็นผู้ต้องสงสัยหรือคนทรยศได้หมด ยิ่งลากคนมาพัวพันเยอะก็ยิ่งจะอันตรายมากยิ่งขึ้น สุดท้ายเขาจึงพูดกับเธอไปว่า “ดูแลตัวเองดีๆ”

“รับทราบค่ะ” ซูทิงผินยิ้ม “ระบบวอยเอเจอร์จะดูแลฉันเอง คุณหลิงต้องปกป้องฉันแน่นอน”

แม้จะเป็นเพียงคำปลอบใจตัวเอง แต่ประโยคนี้ก็ช่วยให้เธอเบาใจลงไปได้เยอะจริงๆ

คนเขียนระบบตั้งต้นของวอยเอเจอร์คือหลิงหนิง สามีของแคเธอรีน พ่อของหลิงอี

การดำรงชีวิตภายใต้การดูแลของระบบนี้ ก็เหมือนมีผู้ใหญ่อคอยจับตาดูพวกเขาอยู่

หลินซื้อกลับมายังห้องพัก ก่อนจะพบว่ามีใครบางคนเข้ามารื้อค้นห้องของเขา...เขาระบายยิ้มจนใจ เปิดตู้ ดึงลิ้นชัก เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าแมวน้อยตัวนั้นเอาสิ่งใดไปบ้าง เอาของใช้ไปพอหรือเปล่า ทำอะไรตกหล่นไว้หรือไม่

ผลที่ได้หลังจากตรวจดูห้องพักคือ ตอนเก็บกระเป๋ หลิงอีน่าจะคิดพทวนมาแล้วอย่างรอบคอบ เพราะไม่ได้ลืมของสำคัญใดๆ แกมยังหยิบแม้กระทั่งถุงเมล็ดหญ้าแมวกับน้ำหอมของเขาที่ไม่เคยใช้ไปอีกขวดหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นหลิงอีมีสติครบถ้วนทุกประการ นี่จึงเป็นการจากลาที่ผ่านการไตร่ตรองมาแล้วอย่างถี่ถ้วน ไม่ใช่การหนีออกจากบ้านเพราะความโกรธเคือง

หลิงอีจากไปทั้งอย่างนั้น

หลินซื่อมองดูห้องที่โล่งกว้าง แล้วก็พลันรู้สึกใจห่อเหี่ยวขึ้นมาวูบหนึ่ง
กำไลข้อมือเขาสว่างวาว เป็นข้อความที่ลูกน้องในห้องทดลองส่งมา
เขาไม่อยากเปิดมันเลย

ยานอวกาศก็เหมือนสุสานขนาดใหญ่ ภาระงานรุมเร้าจนไม่มีความ
เป็นส่วนตัว อีกทั้งห้องพักสิจเงินและโถงทางเดินก็คอยบีบอัดทับตัวเขาอยู่
ตลอดเวลาพร้อมกับกระแสน้ำเขียววากซึ่งทำให้เขาหายใจติดขัด

หลินซื่อปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปในอากาศ หยดพักสักครู่ถึงค่อย
รู้สึกดีขึ้นบ้างเล็กน้อย

ร่างกายไม่ได้ประท้วง แต่เพราะสภาวะจิตใจกำลังมีปัญหาต่างหาก

เขากดเปิดข้อความแล้วไล่ตอบกลับทีละข้อความ ความรู้สึกนี้ช่าง
คุ้นเคยเหลือเกิน ย้อนกลับไปช่วงหลายปีก่อนตอนที่ยังไม่มีหลังอีเข้ามา
ทุกวันเขาจะใช้ชีวิตอยู่กับงาเม็ดในอดีต แอดิเลดเรียกมันว่า ‘ปฏิภพชีวิตต่อ
ภาวะเครียด’ ทุกอาทิตย์ต้องมาตรวจสอบให้แน่ชัดว่าเขาสามารถใช้ชีวิตอย่าง
คนปกติได้หรือไม่

แต่หลังจากได้เลี้ยงดูหลังอี สภาวะดังกล่าวก็หายวับไปราวปาฏิหาริย์

เจ้าตัวเล็กนั่นคือพลังชีวิตอันแสนสดใส เหมือนกลองสีที่พลิกคว่ำ
แล้วสาดละเลงโลกทั้งใบด้วยสีอันแห่งความร่าเริงและความอ่อนโยน ทุกครั้ง
ที่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นเป็นจังหวะตึกตัก ก็คล้ายกับเขาได้ชีวิตใหม่อีกครั้ง

หลินซื่อนั้นดั่งลมเหลือเกิน ดั่งลมจนสามารถเลือกสรรถ้อยคำสรรเสริญ
มาสาธยายได้แทบทุกคำ ยกเว้นก็แต่การจากไปอย่างน่าเป็นห่วงในครั้งนี้

หลังเด็กน้อยจากไป ยานอวกาศชวนเบื่อหน่ายล้านี้ก็ไม่มีส่วนใด
น่าถวิลหาอีกเลย

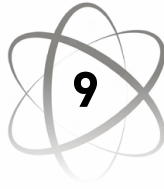
หลินซื่อส่งหนังสือยื่นความประสงค์ขอเข้าสู่ภาวะจำศีลด้วยใบหน้า
เรียบเฉยไร้อารมณ์

เขาจะจำศีลเป็นเวลาหลายปีหรือนานกว่านั้น จนกว่าหลังอีจะกลับมา
หรือวอยเอเจอร์จะตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับ
ขอบเขตของเขา...เช่น ไวรัสเบอร์ลินระลอกใหม่อะไรทำนองนี้

ตอนที่หลังอีกลับมาก็น่าจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้วแน่ๆ

หลินซื้อแท่นรูปภาพไม่ออกเลยว่า หลังจากหลิงอีโตขึ้นแล้วจะเป็นอย่างไร จะยังชอบอดอ้อนเขาเหมือนตอนเด็กๆ อยู่หรือเปล่า

หว่า...การเข้าสู่ภาวะจำศีลนั้น ต่อให้เวลาที่แท้จริงจะผ่านไปนานกี่ปี หลังจากที่ฟื้นขึ้นมาเขาก็จัดว่ายังหนุ่มยังแน่น ไม่ว่าภายนอกที่ไกลหลายล้านปีแสงนั้น เด็กน้อยจะเติบโตขึ้นมาเป็นแบบไหน เขาก็น่าจะพอรับมือไหว

Limitless (3)

ท่งหย่า รกร้างปกคลุมไปด้วยผลึกน้ำแข็ง สายลมเย็นยะเยือกพัดโฉบ
จนหนาวตัดชั่วกระดูก

ยักษ์เหล็กตนหนึ่งก้าวเดินบนแผ่นน้ำแข็งด้วยฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง
หลังก้าวมาถึงตัวหลังอี มันก็เปล่งโทนเสียงของผู้พ้นออกมา “มัวเหม่อ
อะไรอยู่”

สภาพแวดล้อมติดลบสลิบห้ำหีบองศาแบบสุดขั้วนี้ ทำให้ทุกคนต้อง
สวมชุดป้องกันชนิดพิเศษ เพียงแต่ไม่นึกว่าหลังอีจะเคลื่อนไหวได้ตามปกติ...
ถึงจะสวมชุดหนาขึ้นมามีเล็กลงก็เถอะ

หลังอีเบนสายตาที่เหม่อมองไปไกลกลับมา ก่อนจะยกมือขึ้น ฝ่ามือที่
ขาวซีด แต่ดูไม่เหมือนกับถูกไอเย็นจนทำให้มือแข็ง

ผู้พันถอนหายใจเฮือก “ร่างกายเธอนี้มันบ้ามาก ถ้าเกิดจำเป็นต้อง
แซ่แข็ง ฉันละกลัวจริง ๆ ว่าเธอจะยังมีชีวิตอยู่ในแคปซูลจำศีล”

“ใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้วครับ” หลังอีบอก “ผมเริ่มจะหนาวแล้ว
เหมือนกัน”

“แต่เธอก็ยังอยู่ดีนะ” ผู้พันบอก

“ผม...” หลังอีขมวดคิ้ว

เขามีรูปหน้าที่ยาวเรียวขึ้น ผิวพรรณที่แปรเปลี่ยนเป็นสีขาวยืดเพราะ
อยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมอันหนาวเหน็บยิ่งซับซ้อนผิดปกติแดงหวานฉ่ำให้ดู
โดดเด่นขึ้นไปอีก เรือนผมยาวสลวย นัยน์ตาดำขลับและเครื่องแต่งกายสีดำ

ตัดกับหิมะสีขาวที่เป็นพื้นหลังเสียจนเด่นชัด ยากจะหาอะไรเปรียบ

แค่เพียงเครื่องหน้าชวนหลงใหลไว้ที่ตินั้น ผู้คนก็ไม่รู้จะเริ่มชมเชยจากตรงไหนแล้ว

เมื่อกระแสนลมโหมกระหน่ำ พัดโซยเรือนผมสีดำลับของเขาลิวไสวไปกับอากาศ สีดำ สีขาว และสีแดงสดนั้นคล้ายกระแทกใจคนมองอย่างจัง ผู้พันมองเห็นภาพทั้งหมดผ่านกล้องของโครงกระดุก แต่แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกดวงตาพร่าพรายขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ราวกับวิญญาณของตนข้ามผ่านโลกมนุษย์ไปจนได้พบเจอกับทูตจากสรวงสวรรค์หรือนรกภูมิ

หลังอึดปอยผมไว้หลังใบหูแล้วพูดต่อ “ผมกลัวมาก”

“เป็นอะไรไป” ผู้พันเอ่ยถาม

“ผมรู้สึกว่างายกำลังเคลื่อนไหว” เขาจ้องมองฝ่ามือของตน “มันจะปรับเปลี่ยนพันธุกรรมของตัวเองเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ถ้ามีหลินซื่ออยู่ เขาคงจะตรวจพบเอนไซม์ตัวใหม่ในร่างกายผม ผมรู้สึกมาตลอดว่าผมไม่ใช่ถือว่าเป็นมนุษย์ตามหลักชีววิทยาแล้วครับ”

ผู้พันหัวเราะฮาๆ ยกใหญ่ “นี่เป็นเรื่องตลกต่างหาก ไม่มีอะไรต้องกลัว ตราบใดที่ในใจเธอยังคอยนึกถึงพวกเรายู่ ใครจะกล้าบอกว่าคุณไม่ใช่มนุษย์”

ผู้พันครุ่นคิดก่อนจะส่ายปากอีกครั้ง “อ้อ ยกเว้นตอนพูดชมนะเนะ”

หลังอธิบายยื้ม คราง “อืม” รับคำ แล้วก้าวเดินต่อ ลึกเข้าไปในทุ่งน้ำแข็ง

นี่คือดาวเคราะห์ที่ปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งหนาแน่นเป็นส่วนใหญ่ ในส่วนของพื้นที่ซึ่งไม่มีน้ำแข็งนั้นก็เป็นชั้นแร่ธาตุที่มีความแข็งกล้ำเหมือนโลหะ พวกเขาค้นพบแร่เบริลเลียม¹ หายากและกำลังขุดเจาะขึ้นมาอยู่

¹ Beryllium สัญลักษณ์ในตารางธาตุคือ Be เป็นโลหะหายาก มีน้ำหนักเบา แข็งแรง ทนทานต่อการยืดขยาย และต้านทานการกัดกร่อนได้ดี จึงนิยมนำมาใช้ในอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ส่วนประกอบของยานอวกาศ เครื่องบินความเร็วสูง ดาวเทียม จรวดมิสไซล์ แร่เบริลเลียมมีพิษร้ายแรงสามารถทำให้เกิดโรคปอด ทั้งปอดอักเสบเฉียบพลันและโรคปอดเรื้อรัง ซึ่งทำให้ตายได้ นอกจากนี้ยังเกิดพิษต่อผิวหนัง และยังเป็นสารก่อมะเร็งปอดอีกด้วย

เอกซ์พีดิชันเก็บเกี่ยวแร่ตลอดทั้งเส้นทางมาจนแน่นขนัด แม้ดาวเคราะห์หลายดวงที่เห็นว่าน่าอยู่จะได้รับข้อพิพาทในตอนนี้ตอนท้ายว่าไม่เอื้อต่อการดำรงอาศัย แต่พวกเขาก็สามารถเก็บเกี่ยวทรัพยากรและแร่ธาตุหายากมาได้มากมาย ซึ่งอยู่ในรายการของขาดแคลนหายากที่วอยเอจเจอร์ไล่เรียงไว้ทั้งหมด

ฐานข้อมูลการนำทางของลูเซียถูกเติมเต็มจนครบถ้วนสมบูรณ์ และบัดนี้เธอก็สามารถรับมือกับสถานการณ์สุดชั่วได้มากยิ่งขึ้น

หลังอู่เข้ากับทุกคนได้เป็นอย่างดี ทุกคนรักเขา แต่ความรู้สึกนี้ไม่เหมือนความเอ็นดูในช่วงแรกๆ ที่อยู่บนวอยเอจเจอร์ นอกจากนี้ประสบการณ์ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ก็สอนให้พวกเขารู้จักหลังอู่ในรูปแบบใหม่ๆ มากขึ้น

หลังอู่ทำภารกิจเสี่ยงอันตรายมากมายที่อาจไปแล้วไปลับไม่กลับมาเพียงลำพัง มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาลงไปในถ้ำหินธรรมชาติ มันลึกมากจนทุกคนยังคิดว่าเขาไม่น่าจะกลับมาแล้ว ต่อมาพอเขาโผล่ขึ้นมาอีกหน่อยก็เริ่มนำทีมออกไปทำภารกิจ เขาตั้งใจเย็นและเด็ดเดี่ยว ความสามารถในการตัดสินใจเป็นเลิศ ใครที่เคยติดตามต่างก็เลื่อมใสด้วยใจจริง

นอกจากช่วงเวลาเหล่านั้น หลังอู่ก็มักจะอารมณ์ดีมาก มีความจริงจังและอ่อนโยนในคราวเดียว ดังนั้นแล้วเมื่อทุกคนมีเรื่องอะไรจึงมักจะชอบมากคุยกับเขาเสมอ

แต่ผู้พันก็รู้ดีว่า บางครั้งหลังอู่ก็ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียว ในฐานะผู้นำเอกซ์พีดิชัน จึงอดเป็นห่วงสภาพจิตใจของหลังอู่ไม่ได้ เพราะงั้นคราวนี้ก็เลยขอติดตามมาด้วย

ผู้พันเห็นหลังอู่สาวเท้าเดินออกไปไกล จากนั้นก็ปรับกำลังข้อมือให้กลายเป็นโหมดยกกล้อง ก่อนจะถ่ายภาพท้องฟ้า ทุ่งน้ำแข็ง และภูเขาน้ำแข็งเยอะเยอะมากมาย แล้วผู้พันก็ได้รับข้อความภาพมาสองสามข้อความ พร้อมประโยคหนึ่ง ‘สวยไหมครับ’

ผู้พันกดเปิดแล้วมองภาพเหล่านั้น ผู้พันผู้มีระดับสุนทรียะไม่สูงนักไม่เคยศึกษาองค์ประกอบภาพหรือแสง ทำได้เพียงมองตามเนื้อผ้าว่าเป็น

อย่างไร

‘สวย’ ผู้พันตอบข้อความกลับ

ทั้งช่วงไประยะหนึ่งก่อนจะพูดออกมาว่า “เหมือนชั่วโลกใต้”

หลังอียังคงถ่ายรูปต่อไป สุดท้ายก็หันกล้องมาทางตัวเอง ใบหน้า
เรียบเฉยไร้อารมณ์ ยกนิ้วมือชูเป็นรูปตัว V ก่อนจะบิดโหมटक้องไป

ผู้พันอดไม่ไหวถึงกับหลุดยิ้มออกมา

ที่แท้หลังอียังมีงานอดิเรกถ่ายรูปเก็บความทรงจำด้วยสินะ น่ารักซะมัด

ผู้พันตั้งใจว่าจะถ่ายรูปให้ตัวเองสักสองสามภาพ ก่อนจะพบว่าหลังอีย
กำลังมองไปอีกทางพร้อมกับร่างกายที่แข็งทื่อไปทั้งตัว

จากนั้นหลังอียิ่งรุดมาหาผู้พันด้วยความว่องไวราวกับเงาสีดำทะเมน

หลังอียกระโดดพรวดขึ้นไปยังโครงกระดูกของผู้พัน พุดร้วนน้ำเสียง
เคร่งขรึม “เกิดเรื่องแล้ว รีบถอนกำลังเร็ว”

ผู้พันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่หลังจากไต่ย็นก็รีบเปลี่ยนท่าทางของ
โครงกระดูกในทันที แขนขาย่อลงติดพื้น ก่อนจะเปิดแรงดันสูงสุดและ
พุ่งทะยานไปบนพื้นน้ำแข็ง มุ่งหน้าไปยังฐานทัพชั่วคราวด้วยความไวแสง

เขาไต่ย็นหลังอียี่ต่อสายสื่อสาร “ดาวเคราะห์มีการเคลื่อนไหวผิดปกติ
หยุดชุดแรกเดี๋ยวนี้ แล้วเตรียมถอนกำลังกลับให้เร็วที่สุด”

จากนั้นก็เชื่อมต่อการสนทนากับลูเซีย “ลูเซีย ตรวจสอบสภาพ
ธรณีวิทยา เตรียมถอนกำลังกลับ และส่งกำลังเสริมไปสนับสนุนเจ้าหน้าที่
ภาคพื้นดิน”

ผู้พันฟังออกถึงความร้อนรนที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขา ขณะคิด
จะเอ่ยปากถามก็ได้ยินเสียงลมพัดวี๊ดใหญ่ ท้องฟ้ามืดครึ้ม แล้วตามด้วย
เสียงลั่นเบรียะซวนสยดสยองของแผ่นน้ำแข็งที่แตกละเอียด

นี่เป็นเสียงที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ทำเอาสะท้านไปถึงก้นบึ้งหัวใจและ
หวาดกลัวจนหนังศีรษะชาตึก

“เตือนภัยอันตรายที่ไม่รู้จัก เตือนภัยอันตรายที่ไม่รู้จัก มีการเคลื่อนไหว
รุนแรงบนพื้นผิวกำลังรุกคืบเข้ามา กำลังค้นหาแผนรับมือ” เสียงลูเซียดังขึ้น

“การค้นหาล้มเหลว กรุณา...” หลังจากเสียงของลูเซียตะกุกตะกัก

ไปหลายครั้ง ก็หยุดชะงักลงกะทันหัน

“สนามแม่เหล็กเริ่มอลหม่านแล้ว อย่าหันกลับไป” ได้ยินหลังอิบอกแบบนี้ ผู้พันจึงกัดฟันแล้วพุ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

แต่เพราะมุมมองของโครงกระดูกนั้นกว้างถึงสามร้อยหกสิบองศาและไม่มีมุมอับสายตา ผู้พันจึงเห็นภาพที่ส่งมาจากกล้องอย่างชัดเจน เบื้องหลังพวกเขาคือกระแสน้ำสีขาวขนาดยักษ์ ขนาดใหญ่มหึมาที่มากกว่าหิมะถล่มร้อยเท่า คล้ายคลึงการปะทุของภูเขาไฟ ด้วยความเร็วในการเคลื่อนไหวของโครงกระดูกไม่อาจหนีพ้น

ขณะนั้นเอง หลังอิที่อยู่บนหลังก็ยิงกระสุนลูกจิ้งไปข้างหน้า เพราะใช้ระบบขับเคลื่อนอัตโนมัติ มันจึงระเบิดออกในระยะไกล หลังอิบอก “กระโดด”

ผู้พันรับทราบ ระบบเสริมแรงดันจึงถูกเปิดใช้งานทันที โครงกระดูกกระโดดขึ้นไปร้อยเมตรแล้วเหินบินไปข้างหน้าพลาสมาเปิดใช้งานระบบอาวุธ ก่อนจะยิงถล่มจากด้านบนลงมาอย่างบ้าคลั่งเพื่อระเบิดให้เกิดหลุมขนาดใหญ่ สุดท้ายก็พุ่งตรงดิ่งลงไปในแนวตั้ง กลิ้งลงสู่อุโมงค์น้ำที่มีความลึกร้อยเมตร แล้วทะลวงลึกลงไปด้านล่างอย่างต่อเนื่องเพื่อจัดการเปิดช่องว่างเล็กๆ ที่พอให้เอาตัวเข้าไปหลบได้

เสียงประหลาดน่าสะพรึงดังสะท้อนในหูพวกเขา ดังสนั่นจนเหมือนหูกจะดับ ดาวเคราะห์ทั้งดวงสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น ชั้นน้ำแข็งคล้ายถูกพลังมหาศาลจากที่ไหนสักแห่งกระชากออกจนปรากฏเป็นรอยแตก จากนั้นก็กระแทกชนกันอย่างบ้าคลั่ง

พื้นผิวด้านบนที่พวกเขาเพิ่งทะลวงผ่านมานั้นถูกหิมะและน้ำแข็งทับถมจนมิด ต่อมาชั้นน้ำแข็งที่พวกเขาอยู่ก็ปริแตก สั่นโคลงเคลง บั่นป่วนไปทั่ว

พวกเขาอยู่ใต้ก้อนน้ำแข็งก้อนหนึ่ง ผู้พันพยายามจับหลังอิที่ไม่ใช่โครงกระดูกป้องกันไว้สุดชีวิต เพื่อป้องกันไม่让他ได้รับบาดเจ็บระหว่างโดนแรงกระแทกอย่างไม่รู้จบ

เวลาช่างยาวนานเหลือเกิน

พวกเขาคล้ายเม็ดดินเม็ดทรายที่โดนกระแสน้ำไหลพาหอบพัดพาไป

ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแหวกว่ายวนเวียนอยู่ในกระแสน้ำมานานเท่าไร

ผู้พันรู้สึกราวกับสมองของตนนั้นกลายเป็นไข่แดงที่แตกไปเสียแล้ว
หนึ่งวัน สองวัน สามวัน

กว่าทุกอย่างจะสงบลง เวลาก็ปาไปแล้วแปดสิบกว่าชั่วโมง ทำให้
ดาวทั้งดวงจมสู่ราตรีกาลอันมืดมิด

“โชคดีที่จับสักที” สุดท้ายผู้พันก็ได้ผ่อนคลายความตึงเครียดของ
เส้นประสาท “เกือบตายแล้วไหมล่ะ”

หญิงอีป็นปายขึ้นมาจากแขนโครงกระดูก ทุบน้ำแข็งในช่องว่างคับแคบ
มาเคี้ยวเล่นหนึ่งก้อนแล้วยื่นให้ผู้พันด้วย “ตอนกลางวันก็คงรู้ว่าตรงไหน
เป็นพื้นดิน”

ผู้พันถอนหายใจ “ยังต้องรออีกตั้งสามสิบกว่าชั่วโมง”

ก่อนจะเปิดแสงไฟช่วย เพื่อให้สภาพแวดล้อมไม่ดูน่ากลัวจนเกินไป
แล้วเอ่ยถาม “คุณทนไหวไหม”

หญิงอีตอบ “ไหวแล้วครับ”

เคราะห์ดีที่มักจะเก็บอาหารไว้ข้างในโครงกระดูกจนติดนิสัย ผู้พันจึง
หยิบออกมาส่งให้หญิงอี “ผมคงไม่กินแล้ว น่าจะพอกินไปได้สักสองสามวัน”

หญิงอีก็ไม่ได้บอกให้แบ่งกันคนละครึ่งหรืออะไร เขารับมาแล้วเริ่ม
ลงมือกินทันที

อุณหภูมิภายในโครงกระดูกนั้นพออยู่ได้ เพียงแต่อยู่ได้แค่คนเดียว
ดังนั้นผู้พันจะต้องอยู่ข้างในตลอด ส่วนหญิงอีนั้นไม่เป็นไร เพราะเขาสามารถ
อยู่รอดภายใต้อุณหภูมิแบบนี้ แต่สำหรับผู้พันน่าจะตายเอาไ้

ถึงอย่างนั้นหญิงอีก็ต้องบริโภคพลังงานให้มากขึ้นเพื่อรักษา
อุณหภูมิเอาไว้...แม้ว่าตอนนี้อุณหภูมิในร่างกายของเขาอาจจะไม่ถึงครึ่งของ
คนทั่วไปแล้วก็ตาม ดังนั้นหากไม่ได้กินอะไรเลยหลายวัน ตัวเขานั้นแหละ
ที่จะตายเสียเอง แต่ผู้พันนะไม่ตายหรอก

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาพบเจอสถานการณ์เสี่ยงอันตรายหน้าสิ่วหน้าขวาน
เช่นนี้ ในจักรวาลอันกว้างใหญ่นั้น ชีวิตกับความตายเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง มี
ปรากฏการณ์และอันตรายที่ไม่รู้จักมากมาย จึงไม่มีทางล่วงรู้ได้เลยว่าจะ

พบเจอเรื่องอะไรบ้างในวินาทีถัดมา หากสนามแม่เหล็กแปรปรวน ระบบสื่อสารจะไม่ทำงาน ฉะนั้นอย่างเดียวที่พอจะพึ่งพาได้ก็คือตนเอง

“คราวหน้าถ้าจะฉายเดี่ยวต้องใส่โครงกระดูกด้วย”

หลังอีดูดสารอาหารเหลวในหลอดจนหมดแล้วพูดขึ้น “เพราะรู้ว่า คุณจะตามผมมาด้วย ก็เลยไม่ใช่”

ผู้พันยอมปล่อยเขาไปก่อน

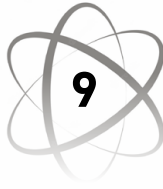
“โชคดีที่พวกเราเป็นคนของ limitless ต้องขอบคุณหลินชื่อจริง ๆ”
ผู้พันพรั่นพ้อด้วยความซึ่งใจ

หลังอีคลี่ยืม

เมื่อเขาคลี่ยืมจะปรากฏฟันเขี้ยวแหลมคมสองซี่อย่างชัดเจน นัยน์ตา เปล่งประกายวาววับภายใต้แสงไฟ นอกเหนือไปว่านั่นยังสวยสดใสและ
แฝงความดุร้ายไว้ในคราเดียว

เขารู้ว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับอันตรายยิ่งยวด แล้วก็รู้เช่นกันว่า
ความสามารถและขีดจำกัดของเขานั้นอยู่ในระดับไหน ยิ่งคนคนหนึ่งรู้จัก
ตัวตนของตัวเองดีก็จะมีเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น และความเชื่อมั่นที่ว่านี้
จะทำให้คนคนนั้นมีเหตุผลและแข็งแกร่งขึ้น เวลาที่ประสบการณ์จะนำพา
ไปสู่การเปลี่ยนแปลงของคนคนหนึ่ง เมื่อกระแสน้ำเชี่ยวกรากชะล้างบางสิ่ง
บางอย่างจนหมดไป สุดท้ายก็เหลือไว้เพียงสิ่งอื่น

ผู้พันพิศดูหลังอี ก่อนจะพบว่าแม้อีกฝ่ายจะยังมีหน้าตาตงตมผุดผ่อง
แต่ไม่มีทางเชื่อมโยงความตงตมนี้เข้ากับความปลอดภัยได้เลย ไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อไหร่ เจ้าตัวเล็กที่ใครต่อใครต่างก็อยากจะห่มหีบป้องกันนั้นกลับกลายเป็น
เพื่อนร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันไปเสียแล้ว

Limitless (4)

ความหนาว เย็นยะเยือกสลักเข้ากระดูกดำ หลังจากสามสิบกว่าชั่วโมงผ่านไป แสงสว่างก็ได้มาเยือนดาวเคราะห์ดวงนี้... โชคดีที่ดาวเคราะห์นี้มีกลางวันกลางคืนปกติ หากดาวดวงนี้มีแสงสว่างในยามค่ำคืนหรือเกิดรัตติกาลในยามกลางวัน พวกเขาจะต้องอาศัยความรู้สึจากแรงโน้มถ่วงของใจกลางดวงดาวอูมานเอาไว้ว่าพื้นดินอยู่ที่ทิศทางไหน... แต่กระนั้นค่าสัมประสิทธิ์แรงโน้มถ่วงของที่นี่ก็น้อยนิดเหลือเกิน

แสงสว่างเล็กๆ สะท้อนมาจากชั้นน้ำแข็ง โครงกระดูกของผู้พันหมุนเปลี่ยนทิศในอุโมงค์น้ำแข็งด้วยความยากเข็ญเพื่อเริ่มการขุดเจาะ ความจริงโครงกระดูกเริ่มเข้ามามีบทบาทอย่างหนักในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ดังเช่นตอนนี้ ถ้าหากไม่มีเครื่องจักรกลแสนมหัศจรรย์นี้ พวกเขาก็คงไม่มีทางหนีพ้นความตายมาได้

ท่ามกลางสถานการณ์โกลาหลจนไร้ नियมจำกัดความเช่นนี้ ชั้นน้ำแข็งที่ปริแตกแล้วหลอมรวมขึ้นใหม่จะปรากฏรอยแตกกร้าวและร่องแคบลึกให้เห็น ทำให้พวกเขานึกถึงร่องรอยลึกกลับใต้แผ่นน้ำแข็งเหล่านั้นที่เคยสำรวจพบก่อนหน้าขึ้นมาได้... ที่แท้สาเหตุก็เพราะอย่างนี้เองสินะ

ทั้งนี้อัจฉริยะทั้งนากลัวในคราวเดียว คล้ายคลึงกับจักรวาลแห่งนี้ไม่มีผิด

การขุดทะลวงออกไปข้างนอกนั้นยากเย็นยิ่งกว่าตอนระเบิดหลุมลึก

เป็นไหนๆ ถึงอย่างนั้นหากจะให้ระเบิดตอนนี้ก็คือ การฆ่าตัวตายชัดๆ พวกเขาจึงทำได้แค่ใช้อาวุธสั้นสะเทือนอนุภาคกับวิธีการทางฟิสิกส์มาช่วยกะเทาะน้ำแข็ง จนเมื่อน้ำแข็งชั้นบนสุดเริ่มบางลงเรื่อยๆ พวกเขาที่ยังเข้าไปใกล้แสงสว่างมากขึ้นทุกที หลังสิ้นเสียง “ฉีบ” สุดท้าย อากาศแห่งเย็นอันสดชื่นก็หลั่งไหลทะลักเข้ามา และท้ายที่สุดพวกเขาก็ได้กลับคืนสู่พื้นผิว

ท่อนแขนเหล็กทลายน้ำแข็งหนาแน่นเป็นชั้นสุดท้าย ก่อนเครื่องจักรกลยักษ์จะเป็นปายออกจากถ้ำน้ำแข็งลึกแล้วดึงหลังอีขึ้นมา

ทั้งลำตัวทั้งผมเผ้าของหลังอีนั้นเต็มไปด้วยเศษน้ำแข็งวาววับ ตอนนี้เขากำลังอ่อนแรง ร่างทั้งร่างเย็นเฉียบ หลังจากสลัดผลึกน้ำแข็งเหล่านั้นออกจนหมด เขาก็แทบจะทรงตัวยืนไม่ไหวแล้ว

ผู้พันแบกเขาขึ้นมาไว้บนหลัง ก่อนจะลองพยายามส่งสัญญาณไปหาเอกซ์พีดิชัน

สนามแม่เหล็กแปรปรวน เข้มทิศยังหมุนตัวๆ คลื่นสัญญาณก็ไม่ได้ทำให้เชื่อมต่อกันอยู่หลายครั้งก็ยังไม่ได้

คนอื่นๆ ในฐานะทัพชั่วคราวจะได้รับข้อความแจ้งเตือนจากลูเซียแล้ว ถอยทัพกลับได้อย่างราบรื่นหรือไม่ หลังถอนกำลังแล้วได้ลองค้นหาพวกเขาสองคนไหม จะล้มเลิกการค้นหาหรือไม่ ล้วนแต่ไม่ทราบแน่ชัด

ทันใดนั้น ปุยสีขาวนุ่มละเอียดยกก็ปลิวละล่องอยู่กลางท้องฟ้า
หิมะตกแล้ว

โปรยปรายลงมาจากน昧ฟ้ามืดดิน

หลังอีจึงยื่นมือไปสัมผัสเกล็ดหิมะหกແກທີ່ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต
นัยน์ตามีประกายรอยยิ้มบางๆ อยู่ในนั้น

ผู้พันเห็นเขาเปิดระบบบันทึกเสียง

“นี่เป็นปีที่สี่ที่ผมจากบ้านเกิดมา ที่นี่คือกลุ่มดาว 8-TUW857 ไม่มีสัญญาณ ผมกับผู้พันกำลังตกอยู่ในอันตราย บางทีอาจจะถึงตายได้

“ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือ ผมก็ขอให้ทุกคนถอยทัพหนีไปอย่างปลอดภัย เริ่มต้นเดินทางใหม่ และหวังว่าวิญญาณของผมจะได้กลับไปอยู่ข้างๆ หลินซือ

“หิมะตกแล้ว มันสวยมาก”

น้ำเสียงหลังอีแพ่วเบาลงเรื่อย ๆ “ผมคิดถึงหลินซือจัง”

นี่เป็นกฎที่ได้รับการยอมรับและปฏิบัติมาอย่างช้านาน หากตัวคุณตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายเสี่ยงต่อชีวิต จะต้องบันทึกคำสั่งเสีย และเพื่อนในทีมของคุณจะพยายามหาหนทางจนเจอ ก่อนจะพามันกลับไปยังบ้านเกิดของคุณ พร้อมส่งคืนให้กับญาติสนิทหรือคนรัก

ผู้พันคอยเฝ้าบอกตหลังอีที่อยู่ในสภาวะกึ่งสลบไสลไว้กับหน้าอกของโครงกระดูกเงียบ ๆ เพื่อช่วยกันลมหนาว จากนั้นเขาก็เปิดสัญญาณขอความช่วยเหลือฉุกเฉินแผนสุดท้าย และเครื่องจักรกลก็เปล่งลำแสงสีแดงจ้าครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่

ไม่รู้ตำแหน่ง ติดต่อสื่อสารไม่ได้ นี่เลยเป็นวิธีขอความช่วยเหลือเพียงอย่างเดียวที่มี คือทำให้ตัวเองเป็นสีแดงท่ามกลางพื้นหิมะ

เวลาผ่านไปนานเหลือคณา จนผู้พันไม่อยากจะดูเวลาอีกแล้ว อุณหภูมิร่างกายของหลังอีนั้นลดต่ำลงเรื่อย ๆ นอกจากลมหายใจที่รยรินกับอัตราการเต้นของหัวใจ ร่างของหลังอีก็แทบจะกลายเป็นศพอยู่แล้ว

ยานเอกซ์พีดีชั่น

พวกเขารวมตัวกันภายในห้องโถงใหญ่ โดยมีหลากหลายโปรแกรมกำลังรันอยู่บนหน้าจอหลัก

“การคำนวณลัมเบลว”

“การวิเคราะห์ลัมเบลว”

“คำจำกัดความลัมเบลว”

เสียงรายงานข้อผิดพลาดแสดงผลออกมาอย่างต่อเนื่อง เป็นลูเซียที่พยายามคาดการณ์ว่าพวกเขาสองคนจะปรากฏตัวขึ้นบริเวณไหนตามการเคลื่อนของชั้นน้ำแข็ง โดยคำนวณจากปรากฏการณ์อันพิลึกพิลั่นทางธรณีวิทยาตลอดหลายวันมานี้

“หน่วยเจ็ดกลับมาแล้ว ไม่พบร่องรอยของสิ่งมีชีวิต”

“หน่วยสามไม่พบร่องรอยของสิ่งมีชีวิต”

เจ็ดวันเข้าไปแล้ว

เส้นโค้งความน่าจะเป็นของการมีชีวิตรอดนั้น หากนับจากศูนย์แล้วก็ปรากฏว่าต่ำเตี้ยเรี่ยดินจนเหลือเชื่อ มีหน้าซ้ำต่อนี้ก็ยิ่งลดฮวบลงอย่างต่อเนื่อง และมีแนวโน้มเข้าใกล้ศูนย์ขึ้นเรื่อยๆ

ระบบการค้นหาและช่วยเหลือต่างๆ ในยานอวกาศถูกเปิดใช้งานระดับสูงสุด ถึงขั้นแตะขีดจำกัดการทำงานของเครื่องจักรเลยทีเดียว ส่งกองกำลังหลายสิบหน่วยไปพรหมกันหาไม่พอ แม้แต่เอกซ์พีดิชันเองก็คอยวนเวียนค้นหาอยู่เหนือน่านฟ้าของดาวเคราะห์ด้วยอีกแรง

“ไม่มีหวังเลย” พันโทนายหนึ่งทอดถอนใจ

คนอื่นๆ ก็คิดแบบนี้เช่นเดียวกัน

เมื่อใดก็ตามที่ระบบลูเซียตัดสินใจความน่าจะเป็นของอัตราการรอดชีวิตว่าเท่ากับศูนย์ เมื่อนั้นการค้นหาและช่วยเหลือจะหยุดลงทันที จากนั้นเอกซ์พีดิชันก็จะออกเดินทางไปยังจุดมุ่งหมายถัดไป

ท่าพลัดตัดสินใจดังกล่าวกลับล่าช้าและไม่ยอมถ่ายทอดคำสั่งออกไปสักที

“ค้นหาต่อไป กำลังสร้างแผนรับมือ” เสียงลูเซียนั้นฟังดูเย็นชาไร้อารมณ์

“เตือนนายันตราย พบแหล่งกำเนิดแสงที่ไม่รู้จัก”

“เริ่มทำการลงจอด”

โปรแกรมต่างๆ ของลูเซียต่างส่งเสียงแจ้งเตือนสลับสับเปลี่ยนกันไปมา ฟังผิวเผินคล้ายกับมีคนสองสามคนกำลังตอบทสนทนากันอยู่

เมื่อลำแสงสีแดงที่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของดาวเคราะห์ดวงนี้ได้ประจักษ์แก่สายตาผู้คนอย่างแจ่มชัด ทุกคนก็พากันร้องเฮลั่นด้วยความดีใจ

ทันทีที่ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังสะท้อน ผู้พันก็ปรือตาขึ้นด้วยแรงเหวี่ยงสุดท้าย “หลิงหลิง?”

หลิงอีไว้ปฏิบัติกรียาตอบสนอง หรือไม่น้ำเสียงที่ตอบรับก็แผ่วเบาเกินไป จึงส่งมาถึงระบบรับคลื่นเสียง

ลูเซียหยุดยืนตรงประตูยานคอยทำอยู่นาน “ยินดีต้อนรับกลับค่ะ”

ผู้พัน “ขอขอบคุณ”

ลูเซียกล่าวเสียงเรียบ “ไม่เป็นไรค่ะ”

และวินาทีต่อมา ผู้พันก็สติดับวูบไป

แม้ว่าผู้พันจะหมดสติซ้ำกว่าหลิงอีเพราะไม่ได้ถูกความเย็นแช่แข็งไปด้วย แต่หลิงอีกลับฟื้นขึ้นมาเร็วกว่าเสียอย่างนั้น

เมื่อเขาลืมตาขึ้นมา ก็มองเห็นลูเซียเป็นคนแรก

“ยินดีที่ฟื้นค่ะ ตอนนี้องค์ประสิทธิภาพร่างกายของคุณอยู่ในเกณฑ์ดี”
ยังคงเป็นเสียงราบเรียบ ไร้จังหวะจะโคนอันคุ้นเคยเช่นเดิม

“ขอบคุณ...” ดวงตาหลิงอีพร่ามัว เขาขยับแขนขา ก่อนจะชันตัวจาก
แคปซูลรักษาพยาบาลเพื่อลุกขึ้นนั่ง “ผมรู้สึกดีขึ้นแล้วครับ”

เขาเอ่ยถามต่อ “ผู้พันล่ะครับ”

“รอดชีวิตค่ะ”

หลิงอีพริ้มรอยยิ้มแผ่วเบา นัยน์ตายกโค้ง “งั้นก็ดีแล้ว”

เขาขยับนิ้วมือ ค่อยๆ เรียกความรู้สึกของการควบคุมร่างกายกลับมา
ทุกอย่างล้วนเป็นไปในทิศทางที่ดี

“ผมฝัน” เขาว่า “ฝันเห็นหิมะกำลังตก ตกหนักมาก มีคนกำลัง
ปั้นตุ๊กตาหิมะเป็นเพื่อนผม เจิ้งซู เขายังหนุ่มมาก...แล้วก็มี”

เขาพยายามนึกย้อนกลับไปอย่างหนัก “หลิงจิ้ง พี่สาวของผม...เธอ
หน้าตาเหมือนในรูปเปียบเลย

“จากนั้น...ผมก็ไปหาของมาทำจตุกให้ตุ๊กตาหิมะ ตอนกลับมา
ก็บังเอิญเห็นพวกเขาสองคนจับกันอยู่ท่ามกลางพื้นหิมะ” หลิงอีมองฝ่ามือ
ของตนเอง พลังระบวยิ้ม “พอเห็นผมเดินมา พวกเขาทั้งสองออก พวกเขา
ต้องรักกันมากแน่ๆ”

คงไม่มีใครพูดคุยกับระบบปฏิบัติการหอก นอกจากหลิงอี

เมื่อภาพเสมือนลูเซียปรากฏตัวขึ้นข้างกาย เขาก็จะพร่ำเพ้อเรื่อยเปื่อย
อยู่ฝ่ายเดียว

ส่วนลูเซียก็ยืนฟังดาดใหญ่อยู่ข้างๆ แคปซูลรักษาพยาบาล เธอได้แต่
รับฟังเท่านั้น

ผ่านไปเนิ่นนาน จู่ๆ เธอก็เปล่งเสียงออกมา “เคยมีการกำหนดอัตรา

รอดชีวิตของคุณไว้เท่ากับศูนย์”

“ที่จริงผมเองก็คิดว่าจะตายซะแล้ว” หลังอีกลากับเธอด้วยท่าที่จริงจัง “ขอบคุณที่พวกคุณตามหาผมนะ”

ลูเซียไม่พูดอะไรอีก เธอยังคงยืนนิ่ง ใบหน้าดูเรียบเฉยไร้อารมณ์พูดก็พูดเถอะ นี่เป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่เธอได้ตอบคำคุยเล่นของเขาขึ้นมาเอง

ขณะหลอมองเธอ จับพลัสนั้นก็เหมือนมีกระแสไฟฟ้ามาซอร์ตร่างจนมึนงง และความมึนงงนี้ก็เล่นปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว แถมยังรู้สึกแปลกๆ แต่กว่าเขาจะดึงสติกลับมา ก็จำไม่ได้แล้วว่าความรู้สึกเมื่อสักครู่นี้เป็นเช่นไรกันแน่

การสำรวจดาวเคราะห์ในครั้งนี้ทำให้พบเจอเหตุการณ์เสี่ยงอันตรายใหญ่โต ทว่าโชคที่ไม่ได้รับความเสียหายมากมายนัก ด้วยตำแหน่งที่อยู่ของหลออินนั้นใกล้กับจุดกำเนิดแผ่นดินไหว และข้อความก็ถูกส่งไปทันกาล จึงพอซื้อเวลาให้กับเหล่าทหารในฐานะทัพภาคพื้นดินได้ทัน ยิ่งครั้งแรกตอนที่ลูเซียได้รับข้อความ เธอก็ควบคุมยานเอกซพีดีชั้นที่ลอยตัวในระยะบินต่ำให้ลงจอดทันที ก่อนจะเข้าสนับสนุนเจ้าหน้าที่ในฐานะทัพชั่วคราว จึงไม่เกิดเหตุการณ์เจ้าหน้าที่บาดเจ็บล้มตาย เว้นก็แต่อาวุธยุทธโธปกรณ์ที่ไม่อาจกู้คืนกลับมาได้

สุดท้ายเขากับผู้พันก็พากันกลับมามาอย่างปลอดภัยทั้งคู่ เนื่องจากผ่านการดัดแปลงจนสภาพร่างกายแข็งแรงทนทาน จึงไม่มีอันตรายใดแฝงเร้นอยู่ในประสิทธิภาพร่างกายของคนทั้งสอง และทุกคนก็ยังมีความสุขดี

เมื่อสภาพธรณีวิทยาเปลี่ยนแปลงไป งานชุดแรกก็ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ พวกเขาจึงกระโจนเข้าสู่ปริภูมิเวลาอีกครั้งหลังจากบันทึกข้อมูลของดาวเคราะห์ดวงนี้แล้ว และการเดินทางครั้งใหม่นานสามเดือนก็ได้เริ่มต้นขึ้น

การเดินทางก่อนหน้านี้ พวกเขาได้ลงจอดบนดาวเคราะห์ที่ดูน่าอยู่อาศัยหลายสิบดวง เก็บรวบรวมแร่ธาตุอันล้ำค่าและทรัพยากรมาก็มากมาย แต่กลับไม่เคยพบเจอดาวเคราะห์ที่เหมาะสมจริงๆ เลยสักดวง และจุดหมายต่อไปคือจุดหมายสุดท้ายของการเดินทางในครั้งนี้ อีกทั้งยังเป็นดาวดวงหนึ่ง

ที่เมืองคัประกอบชีวมวลซับซ้อนที่สุด มีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงดาวโลกมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ทั้งนี้หลังจากสำรวจดาวเคราะห์ดวงนั้นเสร็จสิ้น พวกเขาก็ตั้งใจว่าจะทัศนาศรสำรวจไปเรื่อย ๆ ระหว่างทางกลับสู่ยานบ้านเกิด

“เตรียมออกจากปริภูมิเวลา”

“นับถอยหลังการเดินทางใน 3 2 1”

หลังสิ้นสุดแรงสั่นสะเทือนและความแปรปรวนเล็ก ๆ พวกเขาก็ปรากฏตัวท่ามกลางทะเลดวงดาวอันกว้างใหญ่ในจักรวาลที่หนึ่งอีกรอบ

เมื่อประตูขั้วยานเอกซ์พีดิชันเปิดออก ยานอวกาศลำเล็กสองสามลำก็โบยบินออกมา และเตรียมปล่อยดาวเทียมสำรวจสู่ห้วงอวกาศของดาวเคราะห์เป้าหมาย

นี่คือดาวเคราะห์สีม่วงดวงหนึ่ง มันดูสวยงามราวกับถูกห่อหุ้มไปด้วยหมอกแพรไหม

พอเคลื่อนยานเข้าไปใกล้เรื่อย ๆ ยามนัยน์ตาทอดมองออกไปก็ปรากฏสีส้มที่หลากหลาย สีม่วงอ่อน ๆ เข้ม ๆ ผสมผสานไปกับสีขาว

หลังติดตั้งดาวเทียมครบทั้งสิบเอ็ดดวง ผู้พันก็สูดหายใจลึกขณะเปิดหน้าจอก็พูดขึ้นว่า “ผมรู้สึกถึงความพิเศษบางอย่าง”

หลังอิที่ประจำอยู่ในตำแหน่งผู้ช่วยนักบินเบนสายตามองไปยังหน้าจอหลุบสายตามองลง ก่อนจะเบิกตาโพลง

“...แม่เจ้าไว้ย” ผู้พันหายใจไม่ทั่วท้องไปชั่วขณะ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วสูดหายใจลึกหลายต่อหลายครั้ง ก่อนจะหันไปมองหลังอี “พวกเราได้ความดีความชอบกันแล้ว”

เสียงโห่ร้องยินดีของสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมก็ดังลอดเข้ามาในหูฟัง

แม้ว่าถ้อยคำที่บรรดาทหารใช้แสดงความดีอกดีใจนั้นจะดูหยาบโลนเหมือนอย่างผู้พันเมื่อครั้งนี้ แต่ทว่าความสุขที่แผ่อยู่ในนั้นก็ไม้อาจบรรยายด้วยคำพูดได้จริงๆ

“กรุณาอยู่ในความสงบค่ะ” เสียงซีเวียนาดังแทรกกลางปล้องขึ้นมา

ในหน่วยบัญชาการห้วงอวกาศ “ฉันเห็นสิ่งที่พวกคุณเห็นแล้ว ได้โปรดอยู่ในความสงบ กรุณายืนยันว่าโหมดพรางตัวถูกเปิดใช้งานปกติ กรุณายืนยันว่าโหมดพรางตัวถูกเปิดใช้งานปกติ”

พวกเขาได้เห็นมันแล้ว...

แม่น้ำ ป่าทึบสีม่วงเข้ม เทือกเขาสลับซับซ้อนทอดยาว

น้ำ พืชพรรณ อุณหภูมิที่เหมาะสม

ดาวเคราะห์ดวงนี้มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่

หัวใจหลิงเองก็เต้นรัวเร็วเช่นเดียวกัน เน้นหนักกว่าจะสงบลงได้ เขาเหลือบมองไปยังแผงหน้าปัดฟังก์ชันในยานอวกาศล่ำเล็กสีเงินที่ตัวเองอยู่เพื่อยืนยันให้แน่ชัดที่กำลังเข้าสู่โหมดพรางตัว

มีสิ่งมีชีวิตก็แปลว่ามีภัยอันตราย ถ้าหากมีสิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาดอาศัยอยู่ เช่นนั้นตำแหน่งที่อยู่ของพวกเขาก็อาจจะถูกเปิดเผยไปด้วย

อย่างไรก็ตาม ระบบจับคลื่นสัญญาณของลูเซียก็ไม่ได้รับคลื่นสัญญาณผันผวนที่ควรค่าให้กล่าวถึงบนดาวดวงนี้เลย ฉะนั้นจึงเป็นไปได้เพียงน้อยนิดว่าจะมีสิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาดอาศัยอยู่ ทุกคนจึงพลอยเบาใจลงไปชั่วขณะ

ผู้พันซึกจะทนรอไม่ไหวแล้ว “ขอคำสั่งเทียบจอด”

น้ำเสียงซีเวียน่าเต็มไปด้วยอารมณ์ขบขัน “เชิญเทียบจอดค่ะ”

ความตื่นเต้นในกระบวนการเทียบจอดนั้นไม่จำเป็นต้องพูดเยาะ ยานทั้งลำมีแต่เสียงพูดคุยกเถียงกันอย่างคึกคัก พวกเขาใช้เวลาสั้นๆ เพียงสองสามชั่วโมงในการตกหลุมรักดาวดวงนี้ออย่างบ้าคลั่ง

หลิงฮือสวมชุดป้องกันเจียบๆ

ผู้พันย่นคิ้ว “คราวนี้ทำไม่ถึงใส่ล่ะ”

หลิงฮือกล่าว “หลินฮือบอกว่าบนดาวที่มีสิ่งมีชีวิตแบบนี้ อาจมีเชื้อแบคทีเรียที่ระบบภูมิคุ้มกันของเราไม่สามารถรับมือไหวครับ”

ผู้พัน “เด็กดีจริงๆ”

จุดเทียบจอดของพวกเขายู่ในเขตป่าทึบสีม่วงเข้ม ลักษณะพืชพรรณดูแปลกตา กิ่งก้านใบพันเกี่ยวจนกลายเป็นรูปทรงต่างๆ และเครือเถาวัลย์

ที่คล้ายจะเคลือบด้วยเมือกวาววับนั้นก็ห้อยระยียงระยงอยู่กับผลไม้สุกที่ใสจนเกือบสะท้อนแสง ใบไม้ใบหญ้าค่อนข้างหนา ไม่เหมือนบนโลกที่มีใบหญ้าบางเฉียบ ทั้งยังมีเนื้อสัมผัสที่โป่งแสง อันที่จริงพอมองใกล้ๆ แล้วก็ออกจะดูน่ากลัวไปเสียหน่อย หรือใครบางคนก็อาจจะคิดว่าน่ารำกึ่ง ป่าดิบแห่งนี้ค่อนข้างชื้น มีสายน้ำไหลคดเคี้ยว ความจริงก็คล้ายภูมิทัศน์ป่าฝนบนโลกอยู่บ้าง

กระทั้งขาทั้งสองข้างของพวกเขาเหยียบย่างไปบนพื้นหญ้านุ่มนิ่มและชื้นแฉะ สัมผัสที่ทางหายไบนานเช่นนี้ทำเอาคนเสียสติกันเลยทีเดียว ก่อนขาทั้งสองข้างชาตึกและสั่นระริกอย่างห้ามไม่อยู่

สมาชิทิมสองนายถึงขั้นกอดคอกันหลังน้ำตาทั้งรอยยิ้มกว้าง

“ขอบคุณพระเจ้า!”

หลังจากพวกเขาเฮฮาสนุกสนานท่ามกลางพงไพรและพุ่มไม้เตี้ยจนพอใจแล้ว สมาชิทิมคนหนึ่งก็วิ่งปรี๊ดไปริมแม่น้ำ

“ผมแทบจะลืมไปแล้วว่าไม่ได้เห็นสายน้ำไหลแบบนี้มานานเท่าไร” สมาชิทิมคนนั้นว่า

“ไอโฮฮฮฮฮ” อยู่ดีๆ คนคนนั้นก็ร้องออกมาอย่างตื่นตะลึง “ในน้ำมีสิ่งมีชีวิตด้วยละ!”

ก่อนจะใช้ปืนพลังงานยิงสังหารแล้วตักสิ่งมีชีวิตลักษณะยาวๆ ขึ้นมาจากน้ำ แล้วจู่ๆ เสียงก็พุ่งสูงขึ้นหลายคีย์ “โคตรน่าเกลียดเลย”

“ฉันอยากอ้วก”

“ฉันด้วย”

พวกเขาพากันแห่เข้ามามุงดูสิ่งนั้น

มันคือสิ่งมีชีวิตลักษณะวงรีและมีปลายแขนยาว ไม่มีเกล็ด มองไม่ออกว่าอวัยวะใดเป็นอวัยวะใดราวกับเป็นชิ้นเนื้อชิ้นหนึ่ง และจุดสีม่วงเข้มก็ดูคล้ายเมล็ดสีดำขนาดเล็กบนผิวของสตรอร์เบอร์รี่

หลังอืดอดมองไกลออกไปแวบหนึ่ง ในใจไม่อยากจะเดินต่อไปข้างหน้าแล้ว

กลุ่มคนข่มกลั้นอาการคลื่นไส้ลงไปขณะเขี่ยสิ่งนั้นเล่น

ทันใดนั้น สิ่งมีชีวิตที่เพิ่งถูกบีบพลังงานฆ่าตายไปเมื่อครู่ก็เกิดการ
กลายสภาพ

มันกำลังอ่อนตัว และค่อยๆ ละลายรวมกับหอยทากโดนเกลือ

สุดท้ายของเหลวสีม่วงเข้มก็ไหลอาบเต็มฝ่ามือของสมาชิกทีมคนนั้น

“มะ...ใหม่แล้ว...” น้ำเสียงถึงกับสั่นทึ่มขึ้นมาทันที เมื่อเห็นถุงมือ
ของชุดป้องกัน...ที่จะไม่ได้รับความเสียหายแม้จุ่มลงไปในอุณหภูมิสูงหลาย
พันองศาหรือกรดเข้มข้นสูงก็ตาม ทว่าเมื่อถุงมือที่ผลิตจากวัสดุชั้นเลิศสัมผัส
โดนของเหลวพวกนั้น มันกลับค่อยๆ กลายเป็นสีเหลืองก่อนจะแปรเปลี่ยน
เป็นสีดำ

“รีบถอดออกเร็ว!” ผู้พันตวาดเสียงเรียบขาด

ในตอนนั้นเสียงของซีเวียนาก็ดังขึ้น “ทีมย่อยหลายทีมพบสิ่งมีชีวิต
แปลกประหลาดประจำถิ่น ลูเซียกำลังวิเคราะห์ความอันตราย โปรดระวัง
ด้วย ให้ดำเนินการสำรวจอย่างลับๆ ไปก่อน”

พุดยังไม่ทันขาดคำก็ได้ยินลูเซียกล่าวขึ้นว่า “ระดับความอันตราย :
ไม่ทราบ กรุณากลับยานทันที กรุณากลับยานทันที สวมเครื่องกระตุกและ
รอคำสั่งลำดับต่อไป”

พอได้ยินคำสั่งจากลูเซียก็พากันกลับขึ้นยานอวกาศ โดยคนแรกนั้น
ตัดแขนเสื้อของชุดป้องกันทั้งทั้งแขนไว้บนพื้นหญ้า และห้านาทีต่อมา
แขนเสื้อข้างนั้นก็แปรสภาพเป็นแอ่งน้ำขุ่นหนืดสีดำ

เวลานี้ทุกคนต่างอยู่ในความเงียบสงบ

เดิมทีระบบสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทราบชื่อนั้นจะไม่สามารถเข้าไปสอดแนม
ได้ง่ายๆ เพราะสิ่งเหล่านี้อยู่เหนือความรู้ความเข้าใจทุกๆ ไป

ทีมย่อยทั้งสิบกว่าทีมนี้ใช้ช่องทางสื่อสารร่วมกัน ขณะนั้นเอง เสียง
พุดของสมาชิกทีมใดไม่ทราบแน่ชัดก็ดังแทรกเข้ามาในหูฟัง “ผมรู้สึก
ตัวร้อนๆ”

การที่ถูกตีออกจากยานหลักและติดอยู่ในหลุมดำ
ทำให้ตอนนี้สถานการณ์ของยานเซตหกถึงเครียดถึงขีดสุด
หลังจาก **หลินซือ** สลบไปเพราะถูกรังสีอันตรายกล้ำจากหลุมดำ
พอฟื้นขึ้นมาก็พบว่าเกิดเรื่องวิกฤตขึ้นแล้ว
เพราะ **“ร่างทดลอง”** ที่ผ่านการดัดแปลงพันธุกรรมร่างหนึ่งต้นต้นขึ้นมา
เดาว่าสาเหตุน่าจะเพราะรังสีจากหลุมดำที่เขาสลบไปนั้นแหละ
แต่นอกจากจะ **“ไร้ความทรงจำ”** และมี **“ท่าทางไม่เป็นมิตร”** แล้ว
หลิงอี ก็ยังทำให้เขาโหล่หลุดอีกด้วย!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5739-4

9 786161 857394

ทดลองอ่าน

Typography: Zinlin Xin

ราคาชุดละ 750 บาท